

Asbestemming

‘Hé, met mij. Ik krijg je niet te pakken, dus ik spreek het even in. Nou goed: we zien elkaar morgen. En nee, ik heb het haar nog niet verteld. Omdat ik denk dat ze me vermoordt. Maar ze moet het wel weten, vind ik. Dus. Zeg jij het maar.’

‘Lekker dan. Doen we een dubbele uitstrooiing. Zie je morgen om 10 uur. Chopinstraat?’ typte Max terug. Typisch iets voor zijn broertje om hem het vuile werk te laten opknappen.

‘Je hoefde hier toch alleen maar de planten water te geven en niet met ma’s spullen te gaan schuiven?’

De mannen zaten tegenover elkaar aan de eettafel. De woonkamer zag er opgeruimd uit. Je kon voelen dat er een paar weken niet in geleefd was. Max was gewend om hier openliggende tijdschriften en stukken krant te zien liggen en meerdere boeken waarin zijn moeder tegelijkertijd aan het lezen was. Die zaten nu vast allemaal in haar handbagage.

‘Hij viel uit mijn handen.’

‘Wat wilde je er überhaupt mee? Zeker weten of hij wel dood was?’

Dennis draaide zijn gezicht weg.

‘Dat hebben we met kerst toch wel kunnen vaststellen, lijkt me.’

Hij dacht terug aan het magere lichaam dat in de kist had gelegen. Het was hem volkomen vreemd geweest en dat lag niet alleen aan de twaalf jaren dat hij hem niet meer gezien had. De dood had een bleke rubberen huls over hem heen getrokken.

‘Hoe zag het er eigenlijk uit?’

‘Wat?’

‘De as. Zaten er nog botjes tussen, of een verdwaald bierdopje?’

‘Please, Max. Het is al erg genoeg.’

‘Heb je het opgezogen?’

‘Het is in de tuin gebeurd. Hij viel kapot op de tegels. Toen ik de as tussen de tegels en de planten uit wilde scheppen kwam er een gigantische hoosbui. Alsof de duvel ermee speelde.’

‘Of pa.’

‘Wat nu? Mama hechtte zoveel waarde aan een gezamenlijke uitstrooiing.’

‘Die gaat ze krijgen. Geen woord hierover. Ik los het op.’

‘Ik vind dat ze het moet weten voordat ze donderdag aankomt. Pa was toch haar grote liefde. Ondanks alles.’

‘Dan had je het moeten zeggen, grote held. Je wilde het toch liever aan mij overlaten?’

Dennis wist dat zijn broer gelijk had. Hij was altijd al de zwakkere geweest. Maar Max kon problemen oplossen. Soms roekeloos, maar altijd doelgericht.

‘Heb je de scherven nog?’

‘Dit is niet meer te lijmen. En er is geen as.’

Ze hadden nog twee dagen voordat hun moeder terug zou keren van haar vakantie en nog drie voordat het de verjaardag van hun vader was. Dat moest volgens Max genoeg zijn.

Het was een bewolkte dag in de Biesbosch. Bij het botenverhuurbedrijf in Drimmelen lag de sloep al voor ze klaar. Zo op het oog leken ze een gezellig familie-uitstapje te gaan maken. In Dennis’ rugzak zat alleen geen picknickmand, maar een gloednieuwe bronskleurige urn van urnenshop.nl, model ‘druppel’ notabene.

‘Prachtig einde voor een alcoholist’, had Max gisteravond gebulderd. ‘Daar drinken we er eentje op. Pa, daar ga je!’ Maar Max had op dat moment duidelijk al meer dan genoeg gedronken en zat nu met een zonnebril op in de boot om het daglicht te kunnen verdragen.

Hun moeder keek voor zich uit over het water.

‘Toen ik hoorde dat hij was overleden, voelde ik me niet opgelucht, zoals jullie. Ik ben altijd van hem blijven houden.’

‘Ja, ja, dat verhaal kennen we. Maar wel van hem gescheiden.’

‘Niet zo vals, Max. Je vader was te beschadigd.’

‘Whatever. Waar gaan we de grote liefde uitstrooien? Zeg het maar.’

Op het plekje dat hun moeder zwijgend aanwees hadden ze ooit als verliefden de nacht doorgebracht. De motor begon te sputteren toen ze de kreek binnenvoeren.

‘Kanogebied. Te laag water, ma.’

‘Het geeft niet. Iets verderop kan ook. Het gaat om het idee.’

Dennis haalde troost uit zijn moeders opmerking. Hij had de urn trillend aan Max gegeven. Die had hem met bepleisterde vingers aangepakt. Het was blijkbaar niet meegevallen om de oude asbus op te graven uit de tuin van hun moeder. Ze hadden de as van hun trouwe Ridgeback Jordan ooit onder de appelboom begraven, godzijdank ingeblikt en goed geseald, omdat de kleine Dennis bang was geweest dat de resten van de hond te proeven zouden zijn in de appels.

Max lette erop dat Jordans as niet in hun gezicht zou kunnen waaien.

‘Alles klopt, jongens. We brengen hem samen naar overal en nergens.’

Ze keek er plechtig bij. Dennis schraapte zijn keel. Ze moest eens weten. Max keek hem waarschuwend aan vanachter zijn donkere glazen. Dennis beet op zijn lip. Het was nu echt te laat om nog iets te zeggen. De as van de hond stroomde mee op het water van de Biesbosch. Ze keken het na. Voor elk van hen stroomde er iets anders richting de Merwede. Maar het ging tenslotte om het idee. En misschien was het ook maar beter dat hun moeder hem overal in de natuur dacht te kunnen terugzien. Of nergens. Beter dan dat ze zou weten dat hij was blijven kleven aan de tegels van haar tuinpad en hen nooit echt had verlaten.